

Ikt. sz.: NOB-42/4-9/2022.

NOB-1/2022. sz. ülés
(NOB-1/2022-2026. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2022. május 18-án, szerdán, 12 óra 05 perckor
az Országház Gróf Esterházy János termében (földszint 1.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	6
<i>Szijjártó Péter expozéja</i>	6
<i>Kérdések, vélemények</i>	10
<i>Szijjártó Péter reflexiói</i>	15
<i>Határozathozatal</i>	19
<i>Dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, nemzetiségpolitikáért, egyházpolitikáért és egyházdiplomáciáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	21
<i>Dr. Semjén Zsolt expozéja</i>	21
<i>Hozzászólások</i>	25
<i>Határozathozatal</i>	27
<i>Az ülés berekesztése</i>	27

Napirendi javaslat

1. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

14.00 órától:

2. Dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, nemzetiségpolitikáért, egyházpolitikáért és egyházdiplomáciáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Pánczél Károly (Fidesz), a bizottság elnöke

Bóna Zoltán (Fidesz), a bizottság alelnöke
Szászfalvi László (KDNP), a bizottság alelnöke
Dr. Molnár Zsolt (MSZP), a bizottság alelnöke
Jakab István (Fidesz)
Dr. Zsigmond Barna Pál (Fidesz)

Helyettesítési megbízást adott

Lázár János (Fidesz) Bóna Zoltánnak (Fidesz)
Jakab István (Fidesz) megérkezéséig Szászfalvi Lászlónak (KDNP)
Dr. Zsigmond Barna Pál (Fidesz) távolléte idejére Pánczél Károlynak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Sándor Tamás bizottsági munkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter-jelölt
Dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, nemzetiségpolitikáért, egyházpolitikáért és egyházdiplomáciáért felelős miniszterjelölt

Megjelentek

Magyar Levente miniszterhelyettes, államtitkár (Külgazdasági és Külügyminisztérium)
Menczer Tamás államtitkár (Külgazdasági és Külügyminisztérium)
Potápi Árpád János, a Miniszterelnökség államtitkára
Dr. Szilágyi Péter miniszteri biztos (Miniszterelnökség)
Kalmár Ferenc miniszter biztos (Külgazdasági és Külügyminisztérium)
Alexov Lyubomir szerb nemzetiségi szószóló
Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló
Tessely Zoltán (Fidesz) országgyűlési képviselő
Sebők Éva (Momentum)

(Az ülés kezdetének időpontja: 12 óra 05 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Nagy szeretettel köszöntök minden kedves jelenlevőt a ciklus első Nemzeti összetartozás bizottsága ülésén. Külön nagy tisztelettel köszöntöm Szijjártó Péter miniszterjelölt urat, Külgazdasági és Külügyminisztérium, köszöntöm miniszterhelyettes államtitkár urat, Magyar Leventét, Menczer Tamás államtitkár urat. Köszöntöm a teremben jelen lévő kollégáikat, Potápi Árpád János államtitkár urat és a Nemzetpolitikai Államtitkárságról a kollégáit, és természetesen köszöntöm a bizottság tagjait, alelnök urakat, a jelen lévő képviselőket, a munkánkban részt vevő nemzetiségi szószólót, és mindenkit, aki figyelemmel kíséri a mai ülésünket.

Még napirend előtt szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik az elmúlt ciklusban a bizottságban képviselőként, tagként velünk együtt dolgoztak, képviselői mandátumot már nem nyertek el: Fenyvesi Zoltán alelnök úr volt itt munkatársunk a bizottságban, Balczó Zoltán képviselő úr és Bencsik János képviselő úr.

A Nemzeti összetartozás bizottsága jelenlegi tagjai között sok régi képviselőnk van, akik már több ciklus óta is akár tagjai a bizottságnak, de mindenképpen több ciklus óta parlamenti képviselők: Szászfalvi László alelnök urat köszöntöm a KDNP-ből, a Somogy 2., Barcs központú választókerület országgyűlési képviselője, és az előző ciklusban is a bizottság alelnöke; Bóna Zoltán alelnök úr, Fidesz-KDNP, Pest 8., szigetszentmiklósi választókerület, és már az előző ciklusban is rövidebb-hosszabb ideig volt a bizottság tagja; dr. Molnár Zsolt alelnök úr, MSZP, országos lista, 2006 óta országgyűlési képviselő, a Nemzetbiztonsági bizottságnak volt elnöke, és az előző ciklusban is bizottságunk alelnöke; Jakab István, az Országgyűlés alelnöke, aki jelenleg egy vidéki programon van, de a délután folyamán majd érkezik; Lázár János miniszter úr, képviselőtársunk Hódmezővásárhelyről, úgy tűnik, minden jel szerint, hogy rövid időre került be a bizottságunkba, az ő miniszteri meghallgatásai is elkezdődtek; köszöntöm dr. Zsigmond Barna Pált, Fidesz-KDNP, országos listáról, korábbi csíkszeredai főkonzul, Erdély szülöttje és a Külügyi bizottság alelnöke egyben. Berki Sándor, aki új képviselőnk, ő jelenleg nincs jelen a bizottsági ülésen, a Párbeszéd Magyarországiért párt kisebbségi és etnikai referense, és brüsszeli elfoglaltsága miatt nem tud jelen lenni a bizottsági ülésen. A bizottságunk jelenleg egyébként még 8 fős, egy betöltetlen helyről is kell majd döntenie az Országgyűlésnek, így a határozatképeség 5 fő.

A bizottság munkáját továbbra is segíti dr. Sándor Tamás, bizottságunk munkatársa és Szócs Dorottya titkár, és az első bizottsági ülésünkön köszöntöm a velünk együtt dolgozó gyorsírókat is az Országgyűlés Hivatalából.

Tájékoztatom a bizottságot, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága elnöke, Ritter Imre levelet írt bizottságunknak, melyben az előző ciklushoz hasonlóan kéri, hogy tanácskozási joggal vehessenek részt bizottságunk ülésén, a munkában vehessenek részt a bizottság által delegált szószólók: Varga Szimeon bolgár nemzetiségi szószóló - nagy tisztelettel köszöntöm, régi munkatársunk Szimeon -, illetve Alexov Lyubomir szerb nemzetiségi szószóló és Kissné Köles Erika szlovén nemzetiségi szószóló vesz majd részt a munkánkban.

Távolmaradását előzetesen írásban bejelentette: Berki Sándor, Párbeszéd és Lázár János, Fidesz.

A mai ülésünkön Lázár Jánost Bóna Zoltán alelnök úr fogja helyettesíteni, Jakab Istvánt pedig a megérkezéséig Szászfalvi László alelnök úr. Megállapítom, hogy bizottságunk így 7 fővel határozatképes.

Kérdezem a bizottságot, hogy elfogadja-e a kiküldött napirendet. Aki igen, kérem, kézfelemeléssel szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. 7 igen szavazattal az ülés napirendjét elfogadtuk.

Két napirendi pontunk lesz majd: Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása, majd a második napirendi pontban dr. Semjén Zsolt miniszterjelölt meghallgatása.

Mielőtt a napirendi pontunkra rátérnénk, Molnár Zsolt alelnök úr kért szót.

DR. MOLNÁR ZSOLT (MSZP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr, a felvezetőt. Egy apró sajnálatos eseményt kell bejelentsek: nagyon fontos bizottságunkkal párhuzamosan rövidesen a Nemzetbiztonsági bizottság is megkezdte az ülését. Ezért nekem az a korrekt szerep jutott, hogy pingponglabdaként próbálkozom majd részt venni többé-kevésbé mind a két bizottság ülésén. Most 13 órakor Rogán Antal meghallgatása lesz, ezért előtte néhány perccel el fogok menni. Vissza fogok jönni természetesen, utána meg a honvédelmi miniszter meghallgatására újra elmegyek. Nem tiszteletlenségből, csak szerettem volna jelezni; ennek nyilván nincs felelőse, csak ne úgy tűnjön, hogy kirohanok mint Zrínyi. *(Derültség.)* Köszönöm szépen.

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter-jelölt kinevezés előtti meghallgatása

ELNÖK: Köszönjük szépen. Rátérünk 1. napirendi pontunkra: az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján hallgatjuk meg Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter-jelöltet. Átadom miniszterjelölt úrnak a szót, azzal, hogy elsősorban munkájának azon részéről nyújtson felénk információt és terveket a következő ciklusra, ami a nemzetpolitikát érinti, a szomszédságpolitikánkat, akár most a jelen helyzetben biztonságpolitikánkat, ami érinti az elszakított országrészek magyarságát. Ezzel a felvezetéssel és kéréssel átadom a szót miniszterjelölt úrnak.

Szijjártó Péter expozéja

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter-jelölt: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelettel köszöntöm a bizottság tagjait. Annál is inkább nem sértődünk meg az alelnök úr pingpongozásán, merthogy nekem ma négy bizottsági meghallgatásom van, tehát ha itt 13.30-ig nem végzünk, akkor én kerülök majd nehéz helyzetbe - hogy leszek ott mindenhol, ahol meghallgatnak? A meghallgatók kicsit könnyebb helyzetben vannak.

Köszönöm szépen elnök úrnak, hogy rugalmasak voltak az időpont meghatározásában, és segítettek abban, hogy a mai napon mind a négy bizottsági meghallgatást abszolválni tudjam.

Természetesen a kormányzati szerkezetben továbbra is alapvetően két helyen foglalkozunk majd nemzetpolitikával, javarészt a Miniszterelnökségen, azonban a külpolitika természetesen nem választható el élesen a nemzetpolitikától, hiszen esetünkben, Magyarország esetében az ország és a nemzet határai nem esnek egybe. Tehát amikor külpolitikát csinálunk, akkor azt nemzetpolitikai alapon tesszük, és amikor a szomszédos országokkal való együttműködésről beszélünk, akkor azt semmiképpen sem tudjuk elvonatkoztatni, függetleníteni a nemzetpolitikai aspektusoktól.

Szeretném önöket tájékoztatni arról, hogy annak érdekében, hogy a nemzetpolitikának a Külügyminisztériumra eső portfóliója méltóképpen legyen menedzselve, ezért a következő kormányzati ciklusra is az önök bizottságának egyik tagját, Zsigmond Barnát kértem fel arra, hogy miniszteri biztosként folytassa a

munkáját a Külügyminisztériumban. Úgyhogy ha más nem, akkor egy ilyen szoros összekötő kapocs marad a bizottság és a minisztériumunk között.

Most már jó másfél hónappal vagyunk a parlamenti választás után, amelynek a végeredménye a mi olvasatunkban felfogható úgy is, mint hogy a választópolgárok megerősítették a kormány nemzetpolitikai stratégiájának támogatását. Ezért nem lehet kevésbé ambiciózusabb célunk a nemzetpolitika szempontjából erre a kormányzati ciklusra, mint hogy folytatjuk mindazt, amit az elmúlt 12 esztendőben elvégeztünk a nemzetpolitikai területen. *(Alexov Lyubomir megérkezik az ülésre.)* Továbbra is a külpolitikának a nemzetpolitikához kapcsolódó részében azt a megközelítést alkalmazzuk és azt tartjuk irányadónak, amely úgy szól, hogy minden magyar felelős minden magyarért, és azt gondoljuk, hogy helyes az a megközelítésünk is, amely úgy szól, hogy a nemzetről, a nemzet jövőjéről szóló fontos döntések meghozatalában mindig számítunk a nemzet minden tagjára. Tehát azt gondolom, a választás üzenete abból a szempontból is világos, hogy a határon túliak világossá tették, az anyaország számíthat rájuk, azt pedig mi tesszük világossá, hogy az anyaországra számíthatnak a határon túli magyarok. Lelkileg egészen felemelőnek érzem azt, hogy a határon túli magyarok rekordszámban vettek részt a parlamenti választáson, a 318 ezernél több határon túli magyartól leadott szavazat mindenesetre azt mutatja, hogy a határon túli magyar közösségek is fontosnak tartják, hogy a nemzet jövőjéről szóló döntésekben a nemzet minden tagja részt vehessen, és a mi politikai családunk részéről nyilvánvalóan megtisztelőnek tartjuk azt, hogy ezeknek a szavazatoknak - az érvényes szavazatoknak - a 93 százalékát mi kaptuk. De nemcsak ezért, hanem azért is, mert kötelességünknek tartjuk, és a jövőben is ki fogunk állni minden egyes magyar emberért, függetlenül attól, hogy a határainkon innen vagy túl él, függetlenül attól, hogy milyen messzire él Magyarországtól.

Tisztelt Elnök Úr! Kedves Képviselőtársaim! Ha megengedik, akkor szeretnék kifejezetten az én minisztériumom hatáskörében lévő gazdasági kérdésekről szólni pár szót a bevezetőben. Mi azt a nemzetpolitikát, nemzetpolitikai stratégiát gondoljuk sikeresnek, amely úgy szól, hogy megkérdezzük a határon túli magyarokat, hogy mire van szükségük, és nem mi mondjuk meg, hogy szerintünk mit akarnak. Ezért amikor 2015-ben feltettük a kérdést a határon túli magyar közösségeknek, hogy mire van még igazán szükségük, miben látják a leghatékonyabb eszközt, amellyel az anyaország tudná támogatni őket, akkor a válaszuk az volt, hogy gazdaságilag erősítsük meg a közösségeiket. Ugye, erre alapítva indítottuk el a határon túli gazdaságfejlesztési programokat. Szeretnék önöknek tisztelettel beszámolni arról, hogy a mai napig 60 042 vállalatnak, illetve vállalkozásnak adtunk támogatást a határon túli magyarlakta területeken. Ez a 60 042 vállalat, illetve vállalkozás összesen 200 milliárd forintnyi támogatást kapott, és ennek a támogatásnak a nyomán 394 milliárd forintnyi beruházás jött létre határon túli magyarlakta területeken. Jó érzés, hogy a magyar gazdaság ma már olyan formában van, hogy évről évre ki tudja termelni azokat a forrásokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a határon túli magyarlakta területeken is finanszírozzunk beruházásokat a helyi vállalkozások számára. Ezek a programok beváltották a hozzájuk fűzött reményeket, a határon túli magyar közösségek által lakott területeket gazdaságilag megerősítették, és a szomszédos országok többségével együtt helyezkedünk arra az álláspontra, hogy ez mindenkinek jó, hiszen a beruházás a szomszédos ország területén történik, ott történik az adófizetés, a foglalkoztatás, a beszállítók alkalmazása. Én azt gondolom, hogy aki nem politikailag gondolkodik erről a kérdésről, az egyetért azzal, hogy ez a szomszédos országokkal kölcsönös érdekeket szolgál.

Szeretnék pár szóban szólni a gazdasági kérdések mellett a nemzetpolitika legjelentősebb eredményeiről is az elmúlt időszakban. Amióta kormányunk, azóta

tízszeresére növeltük a nemzetpolitikai célú összkormányzati források összegét; ez mára meghaladja összességében a 100 milliárd forintot is. Fontos célkitűzésünk, és egyre közelebb kerülünk ennek eléréséhez, hogy egyetlenegy magyar gyerek se kerülhessen abba a helyzetbe a határon túlon, hogy ne tudjon az anyanyelvén tanulni; pozitívan megfogalmazva: minden magyar gyereknek biztosítjuk azt, hogy az anyanyelvén tudjon tanulni. Az óvodafejlesztési program keretében 900 bölcsődét és óvodát újítottunk fel, illetve építettünk, így 300 ezer gyerek számára tettük eddig lehetővé az anyanyelvű oktatáshoz való hozzáférés lehetőségét. 1600, határon túli területen található templomot, parókiát, egyházi közösségi házat újítottunk fel, illetve építettünk, hiszen mindannyian tudjuk azt, hogy az egyházi közösségek jelentik a nemzeti identitás megtartásának egyik legfontosabb bölcsőjét; s a templom mellett a sportpálya is találkozási pont. Amikor a határon túl él az ember, akkor pedig pláne az identitásmegőrzésre ad lehetőséget.

Több tíz- akár százezer gyerek sportolását lehetővé tevő sportinfrastruktúra-fejlesztéshez ad a kormány támogatást számos sportágban. Ezek közül, ha megengedik, akkor a határon túli futballklubok támogatását szeretném itt kiemelni, amelyekből nagyot profitál az utánpótlás-nevelés is, tehát a fiatalok sportcélú képzése. Itt 64 milliárd forintnyi támogatásról beszélünk az elmúlt években összesen. A sportkedvelőknek szeretném mondani, hogy a holnapi napon a román labdarúgó kupa döntőjében a Sepszi játszik a Voluntari nevű csapattal, és az azt megelőző, a 19 éven aluliak korosztályában kiírt román kupa döntőjét pedig a Csíkszereda játssza a Sepsivel. Múlt héten, amikor Csíkszeredában ott jártam a labdarúgó akadémián, akkor azt a célt tűzték ki maguk elé ott, hogy a Csíkszereda meg a Sepszi is egy-egy döntőt nyerjen meg majd holnap a bukaresti Rapid stadionban. Mindenesetre azt hiszem, szívet melengető, és a sporttámogatások helyességét és eredményességét mutatja mindez, de természetesen nemcsak Csíkszeredában és Sepsiszentgyörgyön, hanem Topolyán, Dunaszerdahelyen, Eszéken, Lendván, Munkácson, Komáromban, Szatmárnémetiben és Kassán, valamint Várdarócon is adunk támogatást az ottani sportolási lehetőségek folyamatos fejlesztése érdekében.

Most, ha megengedik, akkor szeretnék néhány szót szólni a szomszédságpolitikánkról. Nekem van az a tapasztalt diplomaták által szofisztikálnak semmiképpen sem nevezett célkitűzésem, és nem szofisztikált, ámbár stratégiai, hogy legyünk jóban a szomszédokkal, mert jóban lenni jobb, mint rosszban. Ráadásul, ha jóban vagyunk egy szomszédos országgal, az jó a határon túl élő magyar nemzeti közösségnek is, hiszen pontosan tudjuk, hogy ha nem ellenséges a hangulat, ha jó a határon túli magyar közösségek között a hangulat, akkor az életérzés is egészen más, és ebből a szempontból szerintem sokat mentünk előre az elmúlt években. Most nem akarnék kitérni minden egyes szomszédos országgal fenntartott kapcsolat minden egyes elemére, mert nyilván szétfeszíteném itt a kereteket, de ha mondjuk, az elmúlt 10-12 év kormányzati teljesítményét nézzük, akkor világos, hogy az elmúlt 12 évben minden szomszédos országgal javítani tudtunk a kapcsolatainkon. Ha megengedik, akkor a kárpátaljai magyarságot érő folyamatos jogfosztások ügyét nem hoznám ide, ezt most egy ideig zárójelbe tenném, tekintettel az Ukrajnában zajló háborúra, de a lényeg az, hogy azokkal az országokkal, ahol számottevő magyar nemzeti közösség él, minddel tudtuk javítani a kapcsolatainkat.

Fontos, hogy két nagy közösségünk, az erdélyi, székelyföldi és a vajdasági magyar közösség is kormányalkotó tényező a saját országában, mind az RMDSZ, mind a VMSZ kiválóan szerepelt a legutóbbi parlamenti választásokon. Ez megalapozta annak a lehetőségét, hogy mindketten kormányalkotó tényezők legyenek.

Szeretném elmondani önöknek, hogy Szlovéniában a történelem során először két magyar nemzetiségű parlamenti képviselő fog dolgozni, hiszen Horváth Ferenc

elnyerte a magyar közösség számára fenntartott mandátumot, mellette pedig Magyar Janez lendvai polgármester is országgyűlési mandátumot szerzett. Korábban még soha ilyen helyzetben nem voltunk Szlovéniában, mint ahogy Horvátországban is a közösségünk a kicsi a bors, de erős taktikát választotta. Jankovics Róbert vezetésével egy egységes, jól képviselt, életvidám közösségünk van - erről én magam is meggyőződhettem -, az egységes képviselet is meghozta a maga gyümölcsét. Jankovics Róbert parlamenti képviselőként a szűk kormányzati többség miatt a zágrábi Száborban is kifejezetten fontos szerepet játszik, és ott is nagyon komolyan mentünk előre az óvodaépítésekkel, a szülői ösztöndíjjal, amelynek eredményeként két év alatt megnégyszereztük a magyar osztályokba beíratott gyerekek számát. Ajánlom jó szívvel megszívlelni a horvátországi magyar közösség jelmondatát, amely úgy szól, hogy sose mertünk kicsik lenni.

Szeretnék egy pár szót szólni az RMDSZ kapcsán arról is, hogy a magyar-román együttműködés javításáért nagyon sokat tettünk az elmúlt években, és ezért nemcsak a magyar, hanem a mindenkori román kormányoknak a teljesítményét is el kell ismerni, ugyanakkor itt most egy nehéz helyzet állt elő a marosvásárhelyi iskolának a bezárását elrendelő újabb bírósági döntéssel kapcsolatban. Természetesen a legkevésbé sem kívánunk beavatkozni a román független igazságszolgáltatás működésébe, és nem kívánjuk kommentálni az ott meghozott döntéseket, ugyanakkor jeleztük a román fél számára, hogy ez egy nehéz ügy. Mi úgy gondoljuk, hogy a XXI. században iskolákat nem bezárni szokás, hanem iskolákat nyitni szokás, és őszintén reméljük, hogy Románia kormánya megteremti annak a lehetőségét, hogy a marosvásárhelyi iskola tovább tudjon működni korrekt módon.

Folyamatosan kapcsolatban vagyok Románia miniszterelnök-helyettesével, Kelemen Hunor elnök úrral, valamint Kovács Gergely érsek atyával is Gyulafehérvárról, akik a fenntartói oldalról érintettek ebben a kérdésben, és jeleztem számukra, hogy minden támogatást természetesen megadunk, amely az észszerű keretek között megadható, és nem árt az ügynek, hanem használ. Én még mindig látom a reményt arra, hogy lesz megoldás akár egyházi, akár önkormányzati, akár kormányzati vonalon. Azt hiszem, hogy itt most mindenképpen élvezzük annak az előnyét, hogy a magyarokat képviselő párt kormányzati tényező.

Szerbia vonatkozásában annyi előrehaladásról szeretnék beszámolni önöknek, hogy megindult a Szegedet Szabadkával összekötő vasútvonalnak az újjáépítése. Ez egy újabb fontos csatlakozási pont lesz a két ország között. Régóta várt beruházás ez a helyiek részéről, mindkét nemzeti közösség részéről. Világosan mutatja, hogy ha egy kapcsolatrendszer a történelmi csúcspontján van, akkor az nemcsak egy elvi politikai állásfoglalás, hanem annak a mindennapi élet területén is vannak pozitív hatásai.

Kárpátalja kapcsán pedig azt szeretném mondani önöknek, hogy még a háború első napjaiban találkoztam az új kormányzóval, Mikita kormányzó úrral, akinek a személyében egy kifejezetten korrekt partnert ismerhettem meg. Az ő együttműködése folyamatos a KMKSZ-szel, az ő együttműködése folyamatos a magyar képviseletekkel. Természetesen folytatjuk a valaha volt legnagyobb humanitárius akciónkat, hiszen a 2000 tonnát közelíti már meg a humanitárius segély, amelyet elküldtünk Ukrajnába. A két főkonzulátusunk Kárpátalján működik, természetesen most már a nagykövetségünket is újraindítottuk Kijevben, és továbbra is kitartunk azon álláspontunk mellett, hogy nem szállítunk fegyvereket közvetlenül Ukrajna területére, hiszen ezzel, hogy nem szállítunk fegyvereket, ezzel garantálni tudjuk nemcsak Magyarországot, hanem a magyar-ukrán határ túloldalán élő magyar nemzeti közösség biztonságát is. Világos, hogy egy-egy ilyen fegyverszállítmány egy megsemmisítendő katonai célpontnak számít az oroszok részéről, és mi semmiképpen sem szeretnénk

előidézni olyan helyzetet, hogy magyarul a területeken kerüljön sor ilyen szállítmányok megsemmisítésére.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tájékoztatom önöket arról is, hogy a magyar-szlovén megállapodás, amely arról szól, hogy a Muravidék és a Rábavidék gazdaságfejlesztéseit összehangoljuk, az életbe lépett, hatályba lépett múlt pénteken, így az ötmillió eurós allokációt természetesen megteesszük.

Végezetül pedig, ha megengedik, akkor szeretnék szólni egy pár szót a határátkelők helyzetéről, illetve a határ menti fejlesztésekről. Én továbbra is azt gondolom, hogy a határt szabályszerűen átlépő embereknek a határátlépését meg kell könnyítenünk, a határ mentén élő közösségeknek ez alapvető gazdasági érdeke is, társadalmi érdeke is, és el kell kerülnünk azokat a méltatlan helyzeteket, amelyek gyakorlatilag abból állnak, hogy az Ipolyon át lehet kiabálni a szemben lévő oldalra, de ha az ember át akar menni száraz lábbal, akkor 40 kilométert kell kerülni autóval. Ez nyilvánvalóan méltatlan, ezt meg kell szüntetni.

Amióta kormányzunk, 30 új közúti kapcsolatot hoztunk létre, ami igazából 40, de van 10 határt keresztező út Románia és Magyarország között, amelyeket a románok a schengeni csatlakozásukig már nem kívánnak határátkelő infrastruktúra szempontjából fejleszteni, így azok csak szombaton vannak nyitva. Ha így számolom, 40, ha a folyamatosan nyitva lévőket, akkor 30, és így összesen 113 átkelési pont van a határainkon, ez a másik 10-zel együtt 123, de így is az átlagos sűrűség még mindig 20 kilométer, ami a nyugat-európai 2,5-3 kilométer alatt van jóval, viszont 30 kilométer felettől tudtunk lejönni ide.

Van egy nagy fejlesztési programunk folyamatban Magyarország és Szlovákia határán, ahol a jövő év őszéig hat új kapcsolat jön létre. Három Ipoly-híd építése már folyamatban van: Órhalomnál, Drégelypalánknál és Ipolydamásdnál is. Ünnepek keretében az alapkövetételek már részben a közelmúltban, részben régebben megtörténtek, az építkezések zajlanak. Idén nyáron egy új utat adunk át Nagyrosvágynál, a neszvényi komp is valamikor már idén ősszel elkezd közlekedni, és a dunakiliti gyalogos-kerékpáros híd is készen lesz. Emellett a románokkal dolgozunk közösen a harmadik autópálya-átkelő építésén. Amikor kormányra léptünk, akkor nulla ilyen átkelőpont volt, aztán az első ciklusban sikerült egyet átadni, utána Nagykeresztúrnál 2020-ban a másodikat, és most már az M3-as autópálya és Szatmárnémeti térségének összekötéséről zajlanak az egyeztetések.

Ahol kicsit nehezebb a helyzet, az a horvát oldal, akik szintén a schengeni tagságukban bízva nem igazán akarnak mozdulni infrastruktúra-fejlesztés szempontjából. Küzdünk a murakeresztúri híddel, valamint a sároki és a zákányi átkelőkért egyaránt.

Kedves Elnök Úr, kedves Képviselőtársaim! Nagyjából ezt tudtam itt előzetesen elmondani. Köszönöm önöknek a figyelmüket. Köszönjük a Miniszterelnökség és személyesen Potápi államtitkár úr folyamatos támogató együttműködését a nemzetpolitika hatékony végrehajtásában. Köszönjük elnök úrnak és a bizottság tagjainak is a segítséget. Köszönjük, hogyha egy ilyen kettős igazolással Zsigmond Barna Pált engedik a mi csapatunkban is játszani. S természetesen állok a bizottság rendelkezésére.

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszter úr. A bizottság tagjaié a szó. *(Jelzésre:)* Elsőként jelentkezett Molnár Zsolt alelnök úr.

Kérdések, vélemények

DR. MOLNÁR ZSOLT (MSZP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Lenne néhány rövid kérdésem,

de előtte a sportra visszatérve: valóban, biztosíthatom önöket, hogy a nemzeti összetartozás jegyében a Sepsinek szurkolunk mindnyájan baloldaliak (*Derültség.*), jelentsen a Voluntari bármit is (*Derültség.*); ennyire nem ismerem, de vélelmezhetően nem székelyföldi csapatról van szó. A másik kupadöntő nehezebb lenne, mert ott két magyar háttérű csapat játszik. S valóban, az elmúlt napokban örömteli események történtek a hazai sport területén is - bár lehet, hogy erről az MTK-szurkolók másképp gondolkodnak (*Derültség.*), de a Honvéd kosárlabdacsapata feljutott az NB I-be, a focicsapata pedig bent maradt.

Komolyra fordítva a szót: az első kérdésem a kárpátaljai magyarság jelenlegi helyzete. Egyszer véget ér - bízunk benne - minden háború, és egy részük nyilván haza fog térni. Hogyan készül a Külügyminisztérium az esetleges visszatelepítési programra? Lehet, hogy most még naivnak tűnik ez a kérdés, hiszen még nem tartunk ott, hogy ennek a háborúnak a végét lássuk, de azért a dolgok természetéből az fakad, hogy egyszer véget fog érni, és sokan vissza fognak térni, vagy legalábbis bízunk benne, hogy visszatérnek a szülőföldjükre, ahol az elmúlt évtized sem volt könnyű, a következő évtized meg szintén nem ígérkezik annak. Mit tesz, mit készül tenni, milyen stratégia mentén halad a Külügyminisztérium ezen a területen?

A második kérdés az erdélyi, székelyföldi autonómiával kapcsolatos. Valóban, nem bonyolódna bele a választási eredmény értelmezésébe, de azt le kell szögezni, hogy a nemzetpolitika talán, abból a székből, ahonnan én nézem, az egyetlen sikeres területe a magyar kormánynak, de azért ott is vannak kiaknázatlan lehetőségek. Én az autonómiakérdésre kérdeznék rá, hogy hogyan látja a Külügyminisztérium a lehetőségeket ezen a területen. Hiszen az európai uniós irányelvekből, tanácsi irányelvekből, meg úgy egyáltalán az európai uniós autonómia- és kisebbségpolitikából következnenek bizonyos lehetőségek, amelyek a véleményünk szerint még nincsenek kiaknázva az erdélyi, székelyföldi autonómiával kapcsolatosan, amely törekvéseket mi teljes szívvel támogatunk mint Magyar Szocialista Párt, nyilván az Európai Unió keretein belül és azoknak a kereteknek megfelelően.

A közlekedésfejlesztéssel kapcsolatosan mi biztatnánk, ellentétben a román igazságszolgáltatásba való beavatkozással, ami nem is kívánatos, és nagy falatnak is tűnne, de az esetleges autópálya-nyomvonalak vagy az úthálózat fejlesztése kapcsán, hogy Nagyszebentől, mondjuk, Csíkszeredáig ne tartson annyi ideig az út, mint majdnem - kis túlzással - innen Nagyszebenig, de más nyomvonalakról is lehetne beszélni. Mit tesz a magyar kormány, a Külügyminisztérium ezen a területen? Milyen partnerségre lel a mindenkori román kormányban? És esetleg lehet-e az - miniszterelnök-helyettes urat megidéztük, Kelemen Hunort -, hogy látba veti miniszter úr a befolyását és Kelemen Hunor is látba veti a befolyását, hogy valahogy ez az úthálózat-fejlesztés a kívánatos irányba induljon? És itt nem valamilyen komfortfokozat-fejlesztésről beszélünk, hogy kevésbé kátyús és rövidebb úton jussunk el - vagy gyorsabb úton, inkább így fogalmaznék -, hanem nyilván a gazdasági együttműködés és a turizmus indokolja, és ezer olyan ok van, ami autópálya- vagy úthálózat-fejlesztést indokol. Tehát ezen a területen vannak-e esélyek, hogy ez változzon? Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A bizottság további tagjai? (*Jelzésre:*) Szászfalvi László alelnök úr!

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr, Miniszterjelölt Úr! Szeretettel köszöntöm és munkatársait is, és köszönöm a tájékoztatást. Feljegyeztem, azt hiszem, a legutóbbi találkozásunkkor itt a bizottságban fogalmazott úgy miniszter úr, hogy a nemzetpolitika a külpolitikánk

lelke. Ezt be is írtam a telefonomba, és néha megtekintem. Szerintem ez nemcsak egy nagy mondás, hanem fontos gondolat. Örülök annak, hogy a kormány külpolitikája és miniszter úr munkája tulajdonképpen visszatükrözze és reménység szerint visszatükrözi a jövőben is ezt a vezérgondolatot.

Azt hiszem, nyugodtan mondhatjuk, hogy az elmúlt esztendőik során a magyar kormány külpolitikája következetes, határozott és őszinte külpolitika volt. Ez most részben Európában nagyon nagy hiánycikk, másrészt pedig talán elől járunk, és ebben a tekintetben is lesznek követőink ezen a téren, hiszen, gondolom legalábbis, ez lenne az optimális állapot, hogy minden nemzet külpolitikája legyen határozott, következetes és őszinte, és akkor talán könnyebben tudnánk boldogulni nehezebb kérdések tekintetében is. Bízom benne, hogy a következő években is ez lesz a kormány külpolitikájának a meghatározó eleme.

Fontosnak érzem a gazdaságfejlesztési program továbbvitelét; gondolom, ez nyilván napirenden is van és napirenden lesz. Nem szeretném ismételni magam, a horvát-magyar kapcsolatokban az apró kérdésekre nem térnék ki. Örülök annak, hogy miniszter úr következetesen képviseli a minél több határátkelőhely megnyitásának politikáját. Azt hiszem, ez lenne a horvát relációban is az egyik legfontosabb dolog. Amit szeretnék kiemelni, azt hiszem, a Horvátországban élő magyarság számára is két nagyon fontos infrastruktúra-fejlesztés lenne preferálandó; tudom, hogy horvát oldalról ez nagyon nehezen megy. Az M6-os talán már sínen van, az M60-as pedig sínen lesz, és azt gondolom, akkor ki lehet nyitni, fel lehet tárni részben a Drávaszög, részben a somogyi túloldalnak az ott élő magyar közösségeit, illetve lehetőséget lehetne biztosítani az ottani gazdasági fejlesztésekre.

Summa summarum, köszönöm szépen miniszter úrnak a munkáját, és nagyon sok sikert kívánok az elkövetkezendő években, az egyre nehezebb külpolitikai helyzetben a helytálláshoz sok erőt kívánok. *(Szijártó Péter: Köszönöm.)* Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. *(Jelzésre:)* Zsigmond Barna Pál!

DR. ZSIGMOND BARNA PÁL (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Megköszönöm miniszter úrnak a prezentációt, és külön szeretném megköszönni a személyes bizalmat; ígérem, megszolgálom.

Mint határon túl született tagja - ahogy ezt elnök úr volt szíves fölvezetni - a bizottságnak, ez külön öröm számomra, hogy olyan kormánya van Magyarországnak, amelyik nemzetben gondolkodik, és akár rokonaim, szüleim, barátaim érzéseit is tudom tolmácsolni: mekkora dolog az, hogy bízhatnak Budapestben, és hogy olyan kormánya van Magyarországnak, amelynek fontosak a határon túli magyarok. Emlékszem, miniszter úr, amikor Marosvásárhelyen a katolikus iskolában jártunk együtt, akkor a szülők és a gyerekek közösen fölvonultak, és együtt sírtunk; akkor egy örömteli pillanat volt, mert úgy tűnt, hogy megoldódott az iskola ügye. A harc tovább folytatódik, de az elmúlt száz év már csak ilyen, hogy amikor úgy tűnik, hogy nyertünk, akkor mindig előlről kell kezdeni a harcot, és tovább fogunk harcolni. De fantasztikusan jó volt azt megérezni, hogy azok az emberek úgy fordultak a magyar kormány irányába, miniszter úr irányába, a kormány irányába, hogy van valaki, aki az ügyüket képviseli, és bízhatnak benne. Hál' istennek, a választók úgy szavaztak, hogy ezen az úton tovább tudunk menni.

S valóban fontos az, hogy a magyar csapatoknak szurkoljunk, és külön öröm számomra, hogy alelnök úr ezt így gondolja. De voltak itt az elmúlt időszakban olyan pillanatok, amikor a baloldal pártjai nem a magyar pártoknak szurkoltak akár Erdélyben, akár Felvidéken. Remélem, hogy többet ilyen nem fordul elő, és kialakul

egy olyan egység, amelyért mindannyian dolgozunk, különösen itt a bizottságban. És azt is remélem, hogy olyan nem fog többet előfordulni, ami történt a választási kampányban akár Vajdaságban, akár szülővárosomban, Marosvásárhelyen, amikor példa nélküli provokáció történt a levélszavazás ellen, és amikor próbálták lejáratni a levélszavazás intézményét, és próbáltak megint uszítani a határon túli magyarok ellen. Úgyhogy remélem, hogy ez a nemzeti egység, amelyre olyan nagy szükség van, az most, a választások után létre tud jönni, és a baloldalon is ez meg tud valósulni.

Talán annyi még megjegyzésként, hogy én is nagyon fontosnak tartom a gazdaságfejlesztési programok, sportfejlesztési programok folytatását a nemzetpolitikai további programok mellett. Valóban, a sport több tízezer olyan középosztályhoz tartozó városi gyermeket ér el, akik sokan interetnikus környezetben élnek, és ezáltal, hogy magyarul képezhetik magukat, ez az általános sportértékek mellett a nemzeti megmaradást is tudja szolgálni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e a bizottság vagy szószóló urak részéről más kérdés, vélemény? *(Nincs jelentkező.)* Amennyiben nincs, akkor engedjék meg nekem, hogy mint a bizottság elnöke, én is megköszönjem miniszter úrnak, miniszterjelölt úrnak az előadását, illetve az elmúlt közel 8 évet is, hiszen 2014-től tölti be a miniszteri pozíciót. És valóban úgy dolgoznak, amire célzott is Szászfalvi alelnök úr, hogy a Külügyminisztériumnak, a külügyi munkának a lelke a nemzetpolitika, és amit 2010-től sikerült elérnünk a nemzetpolitika, nemzetegyesítés területén, abban ez az újszerű Külgazdasági és Külügyminisztérium is hatalmas munkát végzett, úgyhogy ezt nagyon-nagyon szépen köszönjük önnek és a kollégáinak is.

Köszönöm szépen, hogy szóba hozta a gazdaságélénkítést, miniszter úr, hiszen azon túl - zárójelben mondanám -, hogy Trianon 100. évfordulóján, egy emlékülésen elfogadtunk az Országgyűlésben egy politikai nyilatkozatot a nemzeti önazonosság védelméről, és abban a következőt fogalmaztuk meg: nagyon fontos az anyanyelvet, a kultúrát, a hagyományokat megörökölni az ősöktől, meg továbbadni az utódoknak, a gyerekeinknek, unokáinknak, és emellett nagyon fontos a szülőföld otthonossága, amiben az is benne van, hogy akkor ott lehessen boldogulni, megélni és gyarapodni, és ebben kiváló a gazdaságélénkítő programok sora.

Szinte már a történelmi múltba vész, amikor ezt elkezdtük elsőként a jól szervezett Délvidékkel, a Vajdasággal. Különösen az is adott arra lehetőséget, hogy végre Szerbiával kisimultak a szomszédsági viszonyaink, és jó partnerként, jó szomszédokként élünk együtt egymás mellett, és ma végre már a délvidéki magyarok elmondhatják, hogy jó magyarnak lenni Szerbiában, és ehhez hozzájárult ez a gazdaságélénkítő program is. Majd ez folytatódott tovább a nehéz sorsú Kárpátalján, Felvidéken, és a legnagyobb területen, Erdélyben is, meg persze a kicsi, kisebb közösségeinknél, Horvátországban és Szlovéniában, a Muravidéken is.

Ez hatalmas dolog, ez 60 ezer vállalkozó, vállalkozás, cég, 200 milliárd forint. És fontos itt megemlíteni azt is, hogy ez a 200 milliárd forint nemcsak egyszerűen a határon áttolt pénz, hanem ennek Magyarországon is vannak gazdasági hatásai, legalább ugyanekkora összegként jelenik meg ez Magyarországon, miután több határon átvitelő cég és vállalkozás van. Tehát mindazok, akik bírálják ezt a támogatási formát, azoknak üzenjük, hogy ennek igenis Magyarországon is komoly gazdasági hatása van, azon túl, hogy az elszakított országrészek magyarságának a megmaradását elősegíti.

Rákérdeznék, hogy milyen terveink vannak, de ezt tulajdonképpen azért nem teszem, mert a szomszédban egy háború van, amely nemcsak minket, magyarokat, hanem egész Európát recesszióval fenyegeti, egy gazdasági visszaeséssel, inflációval, energiahiánnyal. Tehát számtalan olyan problémát kell megoldani, hogy nem is

kérdezem meg, hogy most éppen majd mennyit szánunk rá. Nyilvánvaló, hogy a lehetőségekhez képest a magyar kormányzat és benne a külügy folytatni kívánja a gazdaságélénkítő beruházásokat, de látjuk a nehézségeket is, amiket a szomszédban dúló háború okoz.

Amire szeretnék rákérdezni, miniszter úr, hogy tulajdonképpen van egy fiatal alapítványunk, a Közép-európai Épített Örökség Megőrző Alapítvány, amelyet nem olyan régen hoztunk létre. Elkezdődött-e ott a munka? Én azt nagyon fontosnak tartom, hogy ha a szomszédságunkban valahol olyan ingatlan van, amelyik magyar történelmi értéket képvisel, vagy akár gazdasági értéket képvisel, és éppen megvásárolható, hogy azt akkor vásároljuk meg mi, magyarok, és maradjon az magyar kézben, legyen az műemlék, kastély, bármilyen jellegű épület vagy éppen gazdasági célú terület. Folyik-e ott a munka, van-e tervben valami nagy jelentőségű ingatlanak a megvásárlása?

A harmadik dolog, még egyszer szeretném kiemelni a Szerbiával való jószomszédsági viszonyt, sok szempontból fontos ez, az egyik legfontosabb, hogy azért a még mindig létező Kisantant-gyűrűt ott sikerült feltörni, és nekünk is szükségünk van szövetségesekre, és ez egy kölcsönös érdek volt Szerbiával, és látjuk azt, hogy mennyi javulást hozott ez az ott élő magyarok életében, és természetesen ott a helyi politikában is. Pásztor Istvánék választásról választásra kiváló eredményeket érnek el, és megkerülhetetlen tényezők.

Ebből a szempontból, ha lehet javasolni egy irányt, mindenféleképpen úgy, ahogy eddig is dolgoztunk, hogy nem ajtóstól rontunk a házba, és odamegyünk, és csapdossuk az asztalt, de azért mégis van még egy élő Beneš-dekrétum itt Európában, Szlovákiában, amely persze a szlovák állam identitásának az alapja. Bár az uniós csatlakozásnál ők hangsúlyozták, hogy ez már egy holt törvény, ami soha nem fog már a mindennapokban megjelenni, ehhez képest Szlovákiában megjelent a mindennapokban, és a jó kapcsolatban eljutottunk odáig az előző miniszterelnökkel, Matovič miniszterelnök úrral, hogy ő már ki is mondta, hogy miért is lenne boldog egy szlovákiai magyar - ő így fogalmazott - abban az országban, ahol még élő törvény a Beneš-dekrétum.

Látjuk azokat a példákat, ahol a szlovák legfelsőbb bíróság olyan ítéleteket hoz, hogy a szlovák állam méltóságának megőrzése érdekében elfogadják azokat az ítéleteket, hogy ugyan '47-től ez a törvény nem él, de ami akkor kimondatott, nemcsak jogfosztás, hanem mondjuk, földeket vettek el akkor, azoknak az ellenértéke most nem jár a magyar tulajdonosoknak napjainkban, bár annak idején ezt sem a földhivatalnál, sehol végre nem hajtották, de visszamutattak a '47 előtti törvényekre. És még egyszer mondom, élő törvény, hiszen a szlovák legfelsőbb bíróság elutasítja a kereseteket. Csak azért mondom ezt az ügyet, mert Szerbiával is megtaláltuk a hangot. Továbbra is azt javaslom, hogy békés módszerekkel, sok-sok jó, közös gazdasági projekttel mélyítsük el a bizalmat a két ország között, viszont soha ne felejtjük el, hogy ez ma még mindig egy élő, magyarokat jogsértő törvény a mai Európában, amiről persze Brüsszelben nem vesznek tudomást.

A következő dolog, amiről szeretnék beszélni, hogy a külügy a jövőben is tartsa rajta figyelő tekintetét, két elvarratlan polgári kisebbségi kezdeményezésünk is van, az egyik a Minority SafePack, amely megjárta már az Uniót. Ott döntés nem született, a kezdeményezők most bíróságra vitték az ügyet, hiszen maga az Európai Parlament úgy döntött, hogy ebben szülessenek majd jogi javaslatok, szülessenek döntések, és ezek nem történtek meg. A másik pedig, ami még majd ott hever az asztalon, a másik sikeres polgári kezdeményezés, a Székely Nemzeti Tanács által indított európai régiók ügye. Bár tudom azt, hogy Európának is most más gondja van, az orosz-ukrán háború, az

embargó kérdése, egy gazdasági válság, de tisztelettel kérem a miniszter urat, hogy ezekre is a külügyi diplomáciában a jövőben figyeljenek oda.

Köszönöm szépen a bizottság tagjainak és alelnökeinek a hozzászólását, és a reflektálásra megadom a lehetőséget miniszter úrnak. Köszönöm.

Szijjártó Péter reflexiói

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter-jelölt: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Először alelnök úr kérdéseire szeretnék reagálni, ami a romániai infrastrukturális fejlesztéseket illeti. Ezért is nagyon fontos, hogy az RMDSZ mindig sikeresen szerepeljen az országos választáson egyrészt, másrészt pedig a helyi választásokon, hogy legyen elég ereje és befolyása elősegíteni, előmozdítani azokat az infrastrukturális beruházásokat, amelyek elengedhetetlenek erdélyi, székelyföldi területek fejlesztése vonatkozásában. Azon túl, hogy erre inspirálni vagy az elvi támogatásunkról biztosítani tudjuk a miniszterelnök-helyettes urat, további lépéseket nekünk vajmi kevés esélyünk van megtenni. Viszont az biztos, hogy az M49-es csatlakozása a szatmárnémeti térséggel már feltételez önmagában ott, az adott területeken közútfejlesztéseket, és dolgozunk az M44-esnek a határig történő elvitelén, amely valahol Sarkad térségében metszené át a határt. Ezen dolgoznak a románok is a túloldalon, tehát ott is várható gyorsforgalmiút-fejlesztés.

Emellett amiben viszont mi tudunk segíteni az összeköttetések javítása, a közlekedési idő csökkentése érdekében, az a légi közlekedési kapcsolatok területe. Nemrégiben jártunk Marosvásárhelyen, ahol a reptér igazgatója személyesen jött az érkezéshez köszönetet mondani azért, hogy a Wizz Air kormányzati támogatással megkezdte az üzemelést Marosvásárhely és Budapest között. S az Európai Unió ugyan tiltja a légi közlekedési járatok támogatását, azonban van egy olyan kivétel, amelyet kihasználva a kormány az elmúlt időszakban a nyugat-balkáni célállomásokra történő repülését finanszírozta részben a Wizz Airnek nemzetstratégiai, gazdaságstratégiai szempontok alapján - öt nyugat-balkáni fővárosba, amelyek közül több most már megáll a saját lábán egyébként, és nincs szükség állami finanszírozásra -, de ugyanezt Erdély vonatkozásában is igyekszünk megtenni; ezt Marosvásárhellyel indítottuk. A számunkra adott tájékoztatás alapján 85-90 százalék közötti ülőhely-kihasználtsággal közlekedtek a járatok, úgyhogy reméljük, ez a gazdasági szereplők szempontjából is a „megéri” kategóriába tartozik. Mint ahogyan hamarosan átadják a felújítási munkálatok végeztével Brassó repülőterét, amely nyilvánvalóan a Székelyföld elérését teszi sokkal könnyebbé.

S van két olyan vasútvonal-építés, amelynek az ügye napirenden van. Némi kis problémát okoz az, hogy rendszeresen az a román szállítási miniszter, akivel megállapodunk bizonyos kérdésekben, legközelebb már nem miniszter (*Derültség.*), és ez nem azért van, mert velem megállapodik valamiben (*Derültség.*), hanem mert a kormányváltások gyakrabban történnek meg, mint itt Magyarországon; mondjuk, ennél mindenhol gyakrabban, de ott aztán meg extrán. (*Derültség.*) Ezért ez okoz némi nehézséget a hosszú távú együttműködés fenntartásában. De a lényeg az, hogy a Budapest-Kolozsvár-Bukarest gyorsvasút építése továbbra is napirenden van, és a magyar oldalon a megvalósíthatósági tanulmány elkészítéséig el is jutottunk. Ugye, ez az ötlet onnan származik, hogy a négy visegrádi miniszterelnök megállapodott a Varsót Budapesttel összekötő gyorsvasút megépítésében, és ennek a déli folytatása lenne a Budapest-Kolozsvár-Bukarest vonal, s emellett pedig a Debrecen-Nagyvárad vasútvonal fejlesztése is a tervek között szerepel. Azon leszek, hogy ezeket minél előbb végre tudjuk hajtani; ezeknek mindig van hatása Romániában is. Ráadásul Románia és Magyarország gazdasági együttműködése is csúcspontot döntöget folyamatosan. Tavaly is így volt ez; a második legfontosabb exportpiaca a magyar termékeknek immáron

Románia, a magyar működőtőke-kifektetések egyik fő célpontja. Tehát én azt gondolom, a praktikus együttműködés fejlesztése szempontjából is az infrastruktúra-beruházásoknak van létjogosultsága.

Azt mondanám az alelnök úrnak, hogy mindenben, ami az erdélyi, székelyföldi magyarság életének szervezeti kereteit illeti, ott mi azt a stratégiai döntést hoztuk, hogy mindig azt csináljuk, amit az őket képviselő legnagyobb szervezet vezetői kérnek tőlünk, mondanak nekünk. Tehát az RMDSZ pozícióját tartjuk irányadónak, legyen szó bármilyen kérdéstről, beleértve az autonómiatörekvéseket is.

Ami Kárpátalját illeti, a 700 ezret meghaladta a menekültek száma, akik Magyarországra érkeztek, akár közvetlenül, akár Románián keresztül, köztük jó néhány magyar család is természetesen. Mindenkinek a saját döntése, most is, meg a jövőben is a saját döntése lesz természetesen, hogy a biztonsági helyzet mely pontjánál kíván hazatérni, ha egyáltalán. Természetesen azokat, akik úgy döntenek, hogy visszatérnek, minden létező módon megpróbáljuk segíteni. Ha vége lesz a háborúnak - és reméljük, ez minél előbb bekövetkezik -, akkor a kárpátaljai gazdaságfejlesztési programok felpörgetésével tudjuk segíteni az ottani magyar közösség újramegerősödését gazdasági szempontból, illetve a megválasztott önkormányzati vezetők kérésének megfelelően próbálunk eljárni - még a háború előtt a beregszászi vízellátási rendszer modernizációjához adtunk jelentős támogatást -, ezt a politikánkat is fenn kívánjuk tartani. Tehát amennyiben önkormányzatok, városok, települések, falvak működtetéséhez szükséges beruházások finanszírozásáról van szó, akkor mi nyitottan állunk ezekhez a kérdésekhez, megteremtve a lehetőséget arra, hogy újra létrejöjjenek azok a körülmények, amelyek lehetővé teszik a magyar nemzeti közösség életének folytatását Kárpátalján. S a háború idejére természetesen zárójelbe tettük mindazokat a vitákat, amelyek amiatt adódtak, merthogy Ukrajnában a háború előtt szisztematikusan sértették meg a magyar nemzeti közösség jogait. Reméljük, hogy a háborúnak minél előbb vége lesz, és utána nyilvánvalóan majd újra elő kell venni a régen megoldatlan kérdéseket, de mindaddig, amíg háború van, ezek a kérdések zárójelben maradnak.

Szászfalvi alelnök úrnak egyrészt szeretnék gratulálni a választáson elért eredményéhez. (*Dr. Molnár Zsolt kimegy a teremből.*) Nemcsak azért, mert ez segített nekem, hogy miniszter maradhassak (*Derültség.*), hanem azért is, mert az az eredmény, annak a különbsége az első és a második helyezett között azt mutatja, hogy a választópolgárok igenis értékelték Csurgón és Barcson is azt a munkát, amelyet a képviselő úr kifejtett, akár a magyar-horvát együttműködés vonatkozásában is.

Itt arról szeretném önt tájékoztatni, hogy az M6-os autópályának a Bóly és az országhatár közötti szakasza 2024 első negyedévére kész lesz. A horvátok azt a tájékoztatást adták nekünk, hogy 2022, tehát az idei esztendő végére befejezik a náluk A5-ösnek nevezett autópályának a Pélmonostor és Eszék közötti szakaszát, és 2024 tavaszára pedig megépítik az onnan a határig tartó 5 kilométeres szakaszt. Ez nagyjából azt jelenti, hogy mindenki 2024-ben ér oda, tehát lesz egy újabb gyorsforgalmi csomópont. Én korábban a külügyminiszter-kolléga - volt budapesti nagykövet - kérésére személyesen egyeztettem az ottani regionális fejlesztési miniszter asszonnyal, Tramisak miniszter asszonnyal - remélem, jól mondom ki a hölgy nevét, nem akarok tiszteletlen lenni. A horvátok azzal a kéréssel fordultak felénk, hogy az Interreg-programok, tehát a magyar-horvát határon átnyúló közös fejlesztési programok végrehajtásáért felelős irányító hatóságot adjuk át nekik; ugye, ez most Magyarországon van. Mondtam neki, hogy én nem vagyok a bürokrácia foglya, ellentétben... - és akkor itt nem akartam folytatni a mondatot, mert nem akartam személyeskedni -, tehát nekem, megmondom őszintén, teljesen mindegy, hogy egy iroda, egy hivatal hol van, a lényeg, hogy a dolog működjön. Nekem az Interreg-

programokban soha nem az számít, hogy bürokratikusán ki hogyan könyveli le, hanem hogy létrejönnek-e a határ menti közösségek életét jobbá tevő projektek, épül-e híd, megépülnek-e az utak.

Úgyhogy mondtam neki, hogy amennyiben mi kapunk egy garanciát arra, hogy a murakeresztúri híd, a sároki meg a zákányi határátkelőhelyek megépülnek, tehát ezeket elviszik addig a pontig, ahonnan már nem tud megfordulni - engedélyek, kivitelezési szerződés, s a többi, s a többi -, azonnal jöhet személyesen, és viheti az irányító hatóságot, akármit is jelent az. És itt megfeneklettek a tárgyalások, mert ő mondta, hogy egy szándéknyilatkozatot szívesen kitölt, de mondtam, hogy ilyenből már van, én magam írtam alá a közlekedési és tengerészeti miniszterükkel a 2020. év elején ezekről az útkapcsolatokról, amelyek pont ott állnak, mint ahol álltak akkor, amikor aláírtuk. Úgyhogy nem adom fel természetesen, és nyomom az ügyet, mert szerintem mégiscsak méltatlan, hogy van itt két egymással határos európai uniós tagország, és nem bír egy hidat meg két utat összekötni. Tehát ez azért nem egy XXI. századi kirakatba kirakandó együttműködési forma.

Az alelnök úr említette azt is, amit az elnök úr is említett, akinek szintén nagy szeretettel gratulálunk, a ráckevei eredményhez. Izgultunk nagyon, és reménykedtünk benne, hogy az a térkép, amely a taktikaiszavazas.hu-n folyamatosan kinek világos-, kinek meg sötétképpel mutatta a választókerületét, az valamifajta nagyon komoly tévedésen alapul, és itt a bizottságban, ha valaki, akkor Bóna képviselő úr világosan rámutatott arra, hogy a közvélemény-kutató iparágat sürgősen meg kell újítani, mert valami nagyon félrement ott, mert a sötétképből egy viszonylag sötét narancssárgát varázsolt, amihez szintén tisztelettel gratulálunk. Tehát a két Pest megyei körzet végül is elég egyértelmű döntést hozott.

Tehát elnök úr említette azt, amit az alelnök úr, ez pedig a gazdasági együttműködéseknek egy másik ága, mert itt beszéltünk a határon túli magyarok területének fejlesztéséről, a gazdaságfejlesztési programokról, de van itt egy fontos kifejtetési támogatási program is, amely kifejezetten azt a célt szolgálja, hogy magyar vállalatok Magyarország területén kívül hozzanak létre beruházásokat. Számos esetben az exportkapacitás növelése, a helyi piacokhoz való hozzáférés nem megy helyi lábnyom nélkül, hogy így fogalmazzak, és ezért adunk támogatást magyarországi vállalatoknak Magyarországon kívül beruházásokhoz, és azért látszik, hogy ezeknek a földrajzi determinációja elég erőteljesen Közép-Európa-fókuszú.

243 ilyen beruházást támogattunk összesen 54 milliárd forintos összeggel, amelyekből 99 milliárd forintnyi beruházás jött létre, és ebből a 243-ból a legtöbb Szlovákia területén van, 91, de szorosán mögötte Románia 89, illetve Szerbia területén 30. Itt ez nem nemzetpolitikai alapú támogatási program, tehát nem azt mondtuk, hogy magyarul területen kell lenniük, hanem Magyarországon kívül, de látszik a földrajzi determináció. És ami nagyon fontos még, hogy ezeknek a kifejtetési stratégia keretében támogatott beruházásoknak az esetében a magyar beszállítói meg a magyar kivitelezői hányad már 50 százalék fölé ment.

Tehát, amit az elnök úr említett a hozzászólásában, hogy a határon túlra adott bármilyen típusú gazdasági támogatás az a magyar gazdaság számára is, túl a nemzetpolitikai célokon, azokon keresztül, mondjuk úgy, fizikai, vagy pénzben mérhető előnyt is jelent, abban igaza van az elnök úrnak teljes mértékben, nyilván nem szorul a megerősítemre, de ennél a 99 milliárd forintnyi beruházásnál több mint fele a beszállításnak és a kivitelezésnek magyar céghez került, és a magyar kormány meg 54 milliárdot adott, tehát már itt nullán van a történet, és akkor a továbbgyűrűző pozitív hatásokról még nem is beszéltünk.

Zsigmond Barna barátomnak a felvetéseire: a marosvásárhelyi iskola kapcsán szeretném mondani, hogy itt lehet hevesen is reagálni, meg lehet visszafogottan is, és

soha nem a saját jó érzésünk vagy a saját komfortérzetünk kell hogy meghatározza, hogy hogyan lépünk fel egy ilyen ügyben, hanem a kívánt végeredmény szempontjából kell megközelíteni a kérdést, a kívánt végeredmény meg az, hogy legyen iskola. Tehát itt most lehetne kardcsörtetve rohangálni körbe-körbe, hogy ez micsoda dolog, mert egyébként tényleg micsoda dolog, de az nem segítene az ügyben. Tehát szerintem most a hidegfejű, nyugodt, higgadt együttműködésre törekvésnek van itt a szerepe, nem elfelejtve természetesen, hogy egy korábbi román kormányzati vezetővel azért volt megállapodás arról, hogy a románok nemzetközi törekvései vonatkozásában a mi támogatásunk akkor tud igazán lelkes lenni, ha a marosvásárhelyi iskola kérdése rendeződik. Tehát én őszintén remélem, hogy ez a kérdés rendeződni fog, mi pedig fogjuk tudni támogatni Romániát a különböző nemzetközi fórumokon.

A sportfejlesztések kapcsán pedig az elmúlt időszakban többször is találkozhattam, találkozhattunk Novák Eduárd miniszter úrral, Románia sportminiszterével, aki kifejezetten sikeres miniszter, hiszen hosszú évek után tudott román sportstratégiát előállítani, előterjeszteni a román kormány számára, és én őszintén remélem, hogy a sport területe mentesül a mindenfajta politikai villongások alól, tehát a fölösleges feszültségkeltést a politikusok inkább máshol vezetik le, és nem használják ki a sport őszinte világát erre.

Ami pedig az elnök úrnak a kérdéseit illeti, a Közép-európai Épített Örökség Megőrző Alapítvány portfóliójába már jó sok ingatlan beletartozik. Nagyjából most ér el az alapítvány abba a fázisba, hogy elkezd, elkezdheti ezeknek a korábban elhanyagolt ingatlanoknak a felújítását, és valamifajta funkcionak, működési funkcionak a megtalálását. Az első projekt, elnök úram, a szatmárnémeti Pannonia szállónak a felújítása lesz, ezt kérték tőlünk korábban a helyiek. Áprilisban, a múlt hónapban megkaptuk az építési engedélyt, amely immáron jogerős, és innentől kezdve, ahogy elnök úr is volt kedves említeni, költségvetési, kapacitásbeli kérdés lesz, hogy mikor tudunk, milyen lendülettel nekiállni a szatmárnémeti Pannonia hotel, szálló felújításának.

A Szerbiával fenntartott, történelmi léptékben is kiválónak, sőt legjobbnak minősíthető kapcsolatok vonatkozásában még annyit szeretnék azért hozzátenni, amiről keveset beszéltünk, de egy napon voltak a választások Szerbiában és Magyarországon, mindkét helyen rekord született. Soha ekkora támogatást nem kapott még elnök Szerbiában első körben választáson, mint Aleksandar Vučić - Magyarországon sem kapott még 3 millió fölött senki szavazatban -, viszont a szerbiai elnökválasztásnak arra az aspektusára is szeretném felhívni a figyelmet, hogy ez volt az első olyan alkalom, hogy olyan elnök nyert, akit formálisan magyar párt is jelölt. Ugyanis Aleksandar Vučić nemcsak a saját pártjának, hanem egy olyan koalíciónak volt a jelöltje, amelyben névleg a VMSZ is részt vett, tehát a magyarok jelöltje nyerte meg a szerbiai elnökválasztást, ha ide akarom kisarkítani ezt a kérdést, és ennek mi természetesen nagyon örülünk.

Mint ahogy annak is, hogy a szerb kormány részéről Kárpát-medencei összehasonlításban a legkorrektebb eljárás és megközelítés figyelhető meg a magyar nemzeti közösség irányában, hiszen ne felejtjük el, hogy az előző ciklusokban a Szerb Haladó Párt úgy kormányzott koalícióban a VMSZ-szel, hogy nem lett volna szükség matematikailag a VMSZ részvételére, tehát ezt egy kifejezetten nagyvonalú gesztusként tudjuk felfogni, és a VMSZ-nek a belgrádi kormányzati pozíciója, illetve a Vajdasági Autonóm Tartomány parlamentjében betöltött vezető funkciói mind-mind hozzásegítették a vajdasági közösséget ahhoz, hogy folyamatosan erősödjön, és a számára fontos ügyek menjenek előre.

Ami a Beneš-dekrétumok kérdését illeti, itt meg kell emlékeznünk Matovič miniszterelnök úrról - igaza van az elnök úrnak -, aki nemrégiben itt járt

Magyarországon, amikor egy újabb hídnak, a drégelypalánki hídnak az alapkövét tettük le közösen - de most már pénzügyminiszteri, miniszterelnök-helyettesi minőségében érkezett -, ő a magyarok nagy barátja egyébként és a magyar-szlovák kapcsolatok fejlesztésének nagy barátja is. Bárcsak mindenki így gondolkozna a Duna túloldalán is, mint ahogy Matovič miniszter úr! Az nem kérdés számunkra, hogy a kollektív bűnösség elve nem való a XXI. századi Európába. A kollektív bűnösség elvének alkalmazása a sötét múlthoz tartozik, ezért nyilvánvalóan határozottan kell képviselnünk azt az álláspontot, hogy a XXI. századi Európai Unióban a kollektív bűnösség elve és főleg annak alkalmazása olyan időkbe visz minket vissza, ahova, hiszem és remélem, hogy senki sem akar visszatérni.

Az elnök úr utalt a nemzeti összetartozásról szóló nyilatkozatra. Természetesen annak minden pontját belevettük a magyar külpolitika alakításába, és így, amikor a gazdasági támogatások fontosságáról beszélt az elnök úr, akkor azt tudom önnek megerősíteni, mint amit az elején is mondtam, hogy folytatjuk a gazdaságfejlesztési programokat. A rendelkezésre álló pontos összeg tudatában leszünk majd abban a helyzetben, hogy a következő kiírásokat teljesítsük. Most is zajlanak szerződés-kötések és kifizetések, hiszen az idei esztendő elején, január-februárban is jártak le pályázatok, amelyeknek az elbírálása megtörtént, és jelenleg szerződés-kötés, illetve utalás alatt állnak.

Ami pedig az elnök úr által említett kezdeményezésekre, a Minority SafePackre és az SZNT-nek az európai régiók kezdeményezésére vonatkozik, szerintem az egy hatalmas szégyene Brüsszelnek, hogy amíg éveken keresztül gyakorlatilag semmi mással nem foglalkoztak ott a bürokráták, mint azzal, hogy az illegálisan a kontinensünkre érkező embereknek hogyan adjanak mindenfajta támogatásokat, dacára annak, hogy ezeknek az embereknek a döntő többsége - tisztelet természetesen a kivételnek - nem volt hajlandó integrálódni, és integrálódás helyett párhuzamos társadalmak jöttek létre, meg soha nem látott mértékű terrorfenyegetettség Európában; szóval, amíg az illegális migráció promotálására volt idő meg kapacitás, addig valahogy az itt élő, őshonos nemzeti közösségek számára ilyen figyelem nem volt. Ugye, ezek a közösségek nem vándorlással jöttek létre, ők mindig ott éltek, ahol élnek, az országhatárok mentek jobbra-balra. Tudunk történeteket mondani arról, hogy egy helyben lakó néni a XX. században hány ország állampolgára volt, miközben még igazából a falut nagyon el sem hagyta. Tehát én azt gondolom, méltatlan és méltánytalan az az eljárás, amelyet Brüsszel ebben a tekintetben folytat, illetve folytatott. Akármilyen nemzetközi fórum van, legyen az az Európa Tanács miniszteri bizottsági elnöki pozíciója, amelyet nemrégiben fél éven keresztül gyakoroltunk, legyen az a fellépésünk az EU-ban, az EBESZ-ben, ezt a kérdést nem hagyjuk természetesen leesni az asztalról. Ha megengedi, szeretném itt külön megemlíteni Kairat barátomat, Abdrakhmanov urat, aki korábban Kazahsztán külügyminisztere volt, most az EBESZ kisebbségügyi főbiztosa, aki talán az a politikus itt az európai intézményrendszerekben, aki a legnagyobb megértést tanúsítja irántunk, a magyar közösségek iránt. Az ő segítségét is rendszeresen szoktam kérni ezekben a kérdésekben, meg is szoktam kapni ezt a segítséget, és remélem, a jövőben is mindez így lesz.

Tehát természetesen kiállunk mindkét ügy mellett, elnök úr, nem fogjuk hagyni leesni ezeket a napirendről. A magyar külpolitika mindig is fontosnak fogja tartani, hogy ezekre az ügyekre emlékeztesse az európai közvéleményt és az európai politikai élet minden szereplőjét. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm miniszterjelölt úrnak a válaszait. Több hozzászólót nem látok, ezért szavazás következik.

Kérdezem a bizottságot, ki az, aki egyetért Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszterre történő kinevezésével. Aki igen, kérem, szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. 6 igen szavazattal a bizottság támogatta Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszterre történő kinevezését.

Köszönöm szépen miniszter úrnak, hogy itt járt közöttünk, hogy tájékoztatott minket. Munkájához nagyon sok sikert kívánok, és jó erőt, mert azzal is köszönhettem volna, hogy az éppen ideiglenesen hazánkban tartózkodó külügyminisztert, külügyminiszter-jelöltet köszönhetjük. *(Derűltség.)* Tudom, hogy az óceánon túlra repül már ma délután, és azután vissza Európába. *(Szijjártó Péter bólint.)* Szóval, sok erőt és eredményt kívánok önnek és kollégáinak. Köszönöm államtitkár uraknak, kollégáinknak is a megjelenést, s majd várjuk nagy tisztelettel a szokásos évenkénti meghallgatáson is. Köszönöm szépen. *(Szijjártó Péter: Köszönöm én is.)*

Az 1. napirendi pontot bezárom. Szeretném tájékoztatásul elmondani, hogy dr. Semjén Zsolt miniszterjelölt úr 14 órára érkezik, akkor folytatjuk bizottsági ülésünket. Addig szünetet rendelék el. Köszönöm szépen.

(Szünet: 13.15-14.03)

ELNÖK: Jó napot kívánok! Nagy tisztelettel köszöntök mindenkit a bizottsági ülésünkön. A szünet után folytatjuk bizottsági ülésünket a 2. napirendi ponttal.

Nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, nemzetiségpolitikáért, egyházpolitikáért és egyházdiplomáciáért felelős miniszterjelölt urat a meghallgatásán; a meghallgatás az országgyűlési törvény, a 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján történik. Köszöntöm Potápi Árpád János államtitkár urat, a Nemzetpolitikai Államtitkárság vezetőjét és munkatársait, fősztályvezetőket, munkatársakat. Köszöntöm mindazokat, akik a nemzetpolitika intézményrendszeréből részt vesznek bizottsági ülésünkön: a Bethlen Gábor Alapkezelő vezérigazgatóját, a Nemzetpolitikai Kutatóintézet munkatársait, a Nemzeti Integrációs Iroda munkatársait, akik az Országgyűlés Hivatalán belül dolgoznak, köszöntöm fősztályvezető asszonyt és kollégáit, vagy a Magyarország Háza munkatársait.

Tisztelt Bizottság! Bizottsági ülésünk első napirendi pontjában meghallgattuk Szijjártó Péter miniszterjelölt urat, akkor már végigszaladtunk a bizottság régi-új tagjain, a bizottságba érkező nemzetiségi szószólóinkon, akik részt vesznek a bizottság munkájában, tehát technikailag végimentünk a bemutatáson, mégis azt gondolom, hogy a 2022-26-os ciklus első Nemzeti összetartozás bizottsága ülésén illő egy kis ünnepélyes kezdetet is adnunk a ciklus munkájának, különös tekintettel arra nézve, hogy a nemzetpolitikáért felelős miniszterjelöltet fogjuk meghallgatni. *(Tessely Zoltánnak:)* Köszöntöm még képviselőtársamat, aki érdeklődését fejezte ki a bizottsági ülés iránt. Tehát adjunk egy kis ünnepi jelleget is ennek a bizottsági ülésnek!

Hadd ragadjam meg azt az apropót most is, hogy bizottságunk az üléseit az Esterházy-teremben tartja. Nagyon szép hagyomány alakult ki akkor, amikor régi történelmi nagyjainkról lett elnevezve a Házban több tárgyalóterem, bizottsági terem. Az egyik első között elnevezett terem volt itt a földszint 1.-ben a gróf Esterházy Jánosról elnevezett terem, és ez alkalmat ad arra, hogy róla is megemlékezzünk, aki olyan szintű felelősséget viselt a nemzetéért, hogy még a mártírhalált is vállalta érte. Engedjék meg, hogy idézzek tőle egy mondatot: „Hitünkért és nemzetünkért áldozatra és tette készen kell mindenkor kiállnunk, emellett testvéri és baráti jobbot nyújtunk mindazon nemzetek felé, akiket az egek ura velünk együtt sorsközösségünk részesévé tett.”

Tisztelt Jelenlévők! Esterházy János volt az a XX. századi keresztényszociális politikus a Felvidéken, aki soha nem hagyta el a szülőföldjét, mindig is kitartott az

ottani magyarok mellett, lettlégyen trianoni országcsönkítés, vagy éppen a Felvidék visszatérte Magyarországhoz, ő akkor is ott maradt, és képviselte az elszakított magyarokat, azokat is, akik '38-ban nem kerültek vissza Magyarországra. Sokszor elmondtuk már, hogy gondolataiban, megnyilvánulásaiban szinte kísértetiesen hasonlít Márton Áron püspök úrra. Ugyanazt gondolták a hitről, a magyar nemzetről, és ugyanúgy nem hagyták el a szülőföldjüket.

Esterházy János egyszerre volt lengyel és magyar, és a Szlovákiában élő magyarok jogaiért küzdött. És pontosan 80 éve, 1942. május 15-én volt az a parlamenti döntés, ahol Esterházy János nem szavazta meg a zsidók kitelepítését Szlovákiából, ennek ellenére 1947-ben őt háborús bűnösneként letartóztatták, bevádolták, a Szovjetunióba deportálták, halálos ítélettel sújtották, amit módosítottak életfogytiglani büntetésre, és '57. március 8-án halt meg. 2017-ben kerültek a hamvai egy prágai tömegsírból Alsóbodokra, az ő szülőföldjére, és kerültek a hamvai ott örök nyugalomra. Jelenleg azt is tudjuk, hogy a krakkói főegyházmegye beadványaként, kezdeményezéseként folyamatban van a Vatikánban az ő boldoggá avatási eljárása.

Mindenképpen azt gondolom, hogy a ciklus elején emlékezzünk meg Esterházy Jánosról egy rövid felállással, főhajtással, és közben megkérem két alelnökünket, hogy egy koszorút helyezzenek el Esterházy János fényképe és emléktáblája előtt. *(A teremben lévők felállnak. Bóna Zoltán és Szászfalvi László megkoszorúzza Esterházy János emléktábláját.)* Köszönöm szépen alelnök urak szolgálatát.

Dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, nemzetiségpolitikáért, egyházipolitikáért és egyházdipomáciáért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

Rátérünk második napirendi pontunkra. Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr, Miniszterjelölt Úr! Kérem, tájékoztassa a bizottságot az elkövetkezendő ciklus terveiről nemzetpolitikai tekintetben. Öné a szó.

Dr. Semjén Zsolt expozéja

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterjelölt: Nagyon szépen köszönöm. Igen Tisztelt Elnök Urunk! Igen Tisztelt Képviselő Urak! Ígérem, hogy rövid leszek, amire két okom van. Az egyik az, hogy emlékezetem szerint legalább egy tucatszor voltam már ilyen meghallgatáson a bizottságnál, részint pedig, talán két hónapja, hogy hasonló beszélgetésen voltunk, ez az egyik. A másik az, hogy fél 4-re Ritter Imre elnök urunk berendelt meghallgatásra a nemzetiségi bizottsághoz, és miután ő német nemzetiségűként nem olyan slendrián módon veszi az időpontokat, mint mi magyarok, ezért a fél 4-et komolyan kell vennem. Bár mivel magyar is meg német is, ezért valamennyit késhetek, de határokon belül, ezért megpróbálom nagyon röviden összefoglalni.

Talán érdemes azzal kezdeni, hogy 2010 után az alapoktól tudtuk felépíteni a nemzetpolitikát a gyurcsányi nemzetrombolás és - minden politikai retorika nélkül mondom azt a szót - nemzetárulás után, amikor ama 2004. december 5-ei népszavazásnál nem áttalott a magyar kormány fejeként a határon túli magyarok ellen kampányolni, és mivel a MÁÉRT-ot is szétverte, ebből kifolyólag valóban az volt a helyzet, hogy a semmiből kellett felépíteni a nemzetpolitikát. Ez persze egyfelől tragédia volt, másfelől viszont lehetőség is, hogy valóban az alapoktól átgondolva tudjuk felépíteni a magyar nemzetpolitikát. És azt kell mondanom, hogy a 2010-ben lerakott alapokat azóta cizelláljuk - nyilvánvalóan cizellálni fogjuk az idők végezetéig - , de az alapok fixek és beváltak.

Talán érdemes egy filozófiai bevezetéssel kezdeni, mégpedig azzal a kérdéssel, hogy voltaképpen mi a magyar állam értelme és célja. Mert azért annál

transzcendensebb értelme és célja van, hogy utakat kátyúzzon, és mondjuk, lakcímkártyákat állítson ki. Derék dolog, ha ezt megteszi, és ez el is várható a magyar államtól, de azért ennél transzcendensebb célja is van: a magyar állam értelme és célja az, hogy a magyar nemzet fennmaradjon, és minden magyar ember életminősége javuljon. Itt csak zárójelben jegyzem meg, hogy ez egy evidenciának tűnő mondat, de valójában a nemzetpolitikai viták mögött az van, hogy van egy olyan balliberális felfogás, amelyik azt gondolja, hogy a magyar államnak nem célja a magyar nemzet fennmaradása, hanem azt gondolja, hogy a magyar állam 92 ezer négyzetkilométer lakosságának a közigazgatási szolgáltatója, és egyébként más, transzcendensebb célja az államnak nincs. Mi ezzel szemben azt gondoljuk, hogy természetesen 92 ezer négyzetkilométer közigazgatási szolgáltatója a magyar állam, de emellett a magyar állam a magyar nemzetnek az állama, a magyar történelmi kontinuitást képviseli, és ebből az következik, hogy a legalapvetőbb küldetése az, hogy a magyar nemzet fennmaradjon, és mivel történelmi okokból a magyar nemzet és a magyar állam határai nem esnek egybe, ezért nemcsak az a feladata, hogy minden Magyarországon élő polgár életminősége javuljon - ami természetszerűen feladata -, de emellett az is, hogy minden magyarnak, bárhol él a világban, az életminősége javuljon, amennyire ez a magyar államon múlik. Tehát miután a mi kiindulópontunk - amiben azért láthatólag, néhány szélsőséges figurát és a politikai életnek néhány marginális szereplőjét leszámítva, politikai és társadalmi konszenzus van - az, hogy a magyar nemzet fennmaradjon, ebből viszont következik az az állítás, hogy a magyar nemzet akkor és csak akkor tud csonkítatlanul fennmaradni, ha minden nemzetrésze fennmarad. Ha eltűnne például az erdélyi magyarság vagy a felvidéki magyarság, akkor az egyetemes magyarság csonkulna meg, lenne szegényebb, ebből kifolyólag nem beszélhetnénk az egyetemes magyar nemzet fennmaradásáról, hanem csak egy csonkított magyar nemzet fennmaradásáról beszélhetünk.

Ráadásul történelmi okokból kifolyólag - én azt a hasonlatot szoktam használni - a magyar nemzet egy háromlábú székhez hasonlítható, amelynek az egyik lába a magyarországi magyarság, a másik lába a külhoni magyarság, a harmadik lába pedig az emigrációnak, a diaszpórának a magyarsága, és a mi küldetésünk az, hogy mind a három láb megmaradjon, mert a szék akkor tud stabilan állni, ha mind a három lába erős.

Ahhoz, hogy ezt meg tudjuk valósítani, alapvetően öt dolog kell. Az egyik nyilván Magyarországra vonatkozik, mert az egyetemes magyarság akkor tud megmaradni, ha van egy erős anyaország, amely erős gazdaságilag, erős diplomáciailag, és sorolhatnám még nagyon sokáig, mi minden kell ehhez. Ennek a törvényi hátterét megteremtettük 2010 után, aminek a legfontosabb eleme például az új alkotmány, Magyarország Alaptörvénye, amely nemcsak azt tartalmazza, amit a korábbi, hogy Magyarország felelősséget érez a határon túli magyarokért, hanem kimondja azt, hogy Magyarország felelősséget visel a határon túli magyarságért. Megjegyzem, egyébként nagyon helyesen, kimondja azt, hogy az őshonos magyarországi nemzetiségek elszakíthatatlan, integráns részei a magyar nemzetnek, és így teljes a magyar nemzet: a határon túli magyarokkal és a magyarországi őshonos nemzetiségekkel. S ehhez még számos más törvény is kellett, mint például az összetartozásról szóló törvény, és így tovább, ami a jogi hátterét alapozta meg a nemzetpolitikánknak. *(Jakab István megérkezik az ülésre.)*

Fókuszálva a szorosán vett nemzetpolitikára, a határon túliakkal kapcsolatos politikára, négy pillérről érdemes beszélni. Itt rögtön azt kell mondanom, hogy azért ez olyan, mint Goethe és a világegyetem, tehát a részletek tekintetében a végtelenségig lehet beszélni, hiszen itt programok ezrei, sőt tízezrei vannak, ezért én tényleg csak a legfontosabb pilléreket említeném most.

Az első az identitásmegőrzés, az, hogy a külhoni magyarság megőrizhesse magyar identitását; nyilván az óvodától az egyetemig, a gyergyói néptáncosoktól a clevelandi cserkészekig minden ebben a körben van. Itt nagyon fontos látni azt, hogy visszaállítottuk 2010-ben a MÁÉRT-et, tehát a Magyar Állandó Értekezletet mint az egyetemes magyarság legfontosabb tanácskozó fórumát. És ez nem pusztán csak egy tanácskozó fórum, hanem egy nagyon fontos döntéshozatali szerv, mert a határon túli magyarság támogatása két formában lehetséges: az egyik az, amit nemzeti jelentőségű intézményeknek nevezünk. (*Dr. Molnár Zsolt visszatér a terembe.*) Gondoljunk bele például, hogy mondjuk, a Sapientia Egyetem támogatása nyilvánvalóan nem függhet a pillanatnyi pályázatok elbírálásától. Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy mondjuk, a gyergyói néptáncosoknak az utazását például az Egyesült Államokba és az ehhez szükséges támogatásokat meg nyilván egyedi pályázati formában kell megoldani. Ezért tehát az a bölcs egyensúly áll fenn, hogy a MÁÉRT dönti el, tehát a határon túli magyar vezetők döntenek el, hogy mely intézmények legyenek nemzeti jelentőségű intézmények, azok onnantól kezdve normatív, kiszámítható finanszírozást kapnak, és minden más különböző, szokásos pályázati rendszeren keresztül történik. És ennek az egésznek a lebonyolítására hoztuk létre a Bethlen Gábor Alapot, amely Erdélyi Rudolf barátom - aki itt van köztünk - irányítása alatt működik. Egyébként meg kell mondanom, ez a magyar államrezon egyik gyöngyszeme, és nem véletlen, hogy a legkülönbözőbb államigazgatási egységek próbálnak betörni a BGA védőszárnyai alá, hiszen lényegesen gyorsabban és lendületesebben kapják meg a támogatottak a támogatást, mint a magyar államrezon más intézményrendszerén keresztül.

Az identitásmegőrzési támogatásokat legalább megtízszereztük az elmúlt időszakban. Az idő rövidsége kedvéért csak három dolgot említenék meg. Akik mindig háttérbe voltak szorítva, az az emigráció magyarsága. Ez abból következett, hogy a szocializmusban ellenségnek kezelték a politikai emigrációt, de tulajdonképpen '90 után is mostohagyerek voltak. Ennek van egy nagyon egyszerű oka, hogy amikor az a kérdés, hogy Bukarestben kormányon vagyunk-e, és Pozsonyban bent vagyunk-e a parlamentben, akkor nehéz volt felállni, hogy na, jó, de mi van a clevelandi cserkészekkel. Ezért is hoztuk létre a Diaszpóra Tanácsot, amely kifejezetten a magyar diaszpóra ügyeivel foglalkozik, és ahogy az erdélyi, felvidéki, kárpátaljai stb. magyarság vezetői részt vesznek a MÁÉRT-en, pontosan ugyanilyen joggal, sőt népeesebb delegációval vesz részt a Diaszpóra Tanács is a MÁÉRT ülésein, és ezáltal a diaszpóra magyarsága integráns módon és méltósággal vesz részt a Magyar Állandó Értekezleteken és ebből kifolyólag a magyar nemzetpolitikában.

Az ő támogatásukra hoztuk létre a Kőrösi Csoma Sándor-programot, amely az egyik legjobb ötletünk volt, hiszen itt több száz egyetemista fiatal megy külhoni környezetbe, ahol néptáncot, magyar kultúrát, magyar nyelvet tanítanak. Őszintén meg kell mondanom, hogy miután itt az emigráció harmadik, negyedik nemzedékétől nehéz elvárni a beszélt magyar nyelv ismeretét, úgyhogy a magyarság becserkészéséhez megfelelő eszközök kellene. Ezért az a bevált, hogy először tartunk egy fogadást, ahol töltött káposzta és magyaros pörkölt a menü, majd a következő lépésben Csárdáskirálynő, és aztán a végén Bartók-est, és ezáltal egyre több és több magyar kapcsolódik az ottani magyar szervezetekhez, amiket pontosan a Kőrösi Csoma Sándor-programos fiataloknak sikerült átalakítani emigráns szervezetekből minden magyarnak az otthonává, azoknak is, akik csak néhány évet dolgoznak kint, vagy oda nősültek. Tehát, aki ott van, az oda tudja vinni a vasárnapi iskolába a gyermekét magyart tanulni, oda tudja vinni cserkészkedni, és ő maga a különböző ünnepeken részt tud venni, és azt kell mondanom, tényleg megrendítő, amikor ott egy március 15-ei estét tartanak a Nemzeti dal elszavalásával harmadik, negyedik generációs gyerekeknek.

Kulcsfontosságúnak érzem a Határtalanul! programot. Ennek a lényege az, hogy minden magyar gyerek intézményes formában jusson el külföldi magyar közösségbe, és a külföldiek pedig intézményes formában nemcsak Magyarországra, hanem mondjuk, az erdélyiek Felvidékre, a felvidékiek a Vajdaságba és így tovább, hogy be tudjuk hálózni a Kárpát-medencét.

Az oktatási-nevelési támogatás, kiegészülve azzal, amit a Rákóczi Szövetség biztosít még, azért nagyon fontos, mert egy anyagi elismerése és támogatása is van azoknak a magyar családoknak, akik magyar iskolába íratják a gyerekeiket. Megjegyzem, ebben nagy harc volt annak idején, mert például a szlovák állam azt akarta, hogy jöjjön létre egy alapítvány, abba fizessen be a magyar állam, és az majd támogatja a magyar iskolákat. Igen, de nekünk a célunk nem pusztán az iskolatámogatás volt, hanem az, hogy személyes kapcsolat legyen a magyar iskolába járó család és a magyar állam között, tehát a konkrét ember és a magyar állam között jöjjön létre egy személyes, perszonális kapcsolat, és örömmel jelenthetem, hogy ez már minden nemzetrészben olajozottan működik.

Nem is húznám az időt, áttérnék a második pillérre, a honosításra, amely, azt gondolom, azért a legfontosabb dolog volt, hiszen valóban ez jelenti a nemzet közjogi egységét teljes jogú magyar állampolgársággal. Itt a helyzet az, hogy 1 millió 100 ezren, sőt már jóval többen, mint 1 millió 100 ezren váltak nemzettársunkból honfitársunkká s polgártársunkká, teljes jogú magyar állampolgárrá. Itt két lehetőség van: a Kárpát-medencében a kedvezményes honosítás a jellemző, a diaszpórában pedig az állampolgárság megállapítása. Az annyiban egyszerűbb, hogy ha valaki valamikor kiment, mondjuk, a kádári időben nyugatra, és ott gyereke született, akkor a jus sanguinis alapján magyar állampolgár leszarmazottja, magyar állampolgár, tehát őt nem kell honosítani, csak meg kell állapítani a magyar állampolgárságát. A különböző békeszerződésekből és egyebekből kifolyólag az utódállamokban lévő magyarok esetében honosítás szükséges, ennek a feltétele egy bizonyos szintű nyelvtudás. Én azt szoktam mondani, hogy itt azért a józan ész kell szem előtt tartani, mert mondjuk, aki Székelyudvarhelyen, a magyar tömbben nem tud rendesen magyarul, az ne akarjon magyar állampolgár lenni, de aki mondjuk, a világvégi, dél-erdélyi szórványban, román környezetben küzd azért, hogy a magyar nyelviséget valahogy megtartsa, annak az igyekezetét is értékelni kell.

Itt talán érdemes megfontolni egy mondat erejéig, hogy énszerintem van egy konszenzus, és ezt a konszenzust érdemes tartani. Ez tulajdonképpen végtelenül egyszerű. Ez azt mondja, hogy akinek van magyarországi lakcíme, annak értelemszerűen két szavazata van, mert szavaz a pártlistákra és szavaz a lakóhelye szerinti egyéni jelöltre, akinek nincs magyarországi lakcíme, annak egy szavazata van, és szavaz a pártlistákra. Azt gondolom, hogy ebben társadalmi konszenzus van, és ez jó így, ahogy van.

A következő a gazdasági támogatás. Itt a lényege az, hogy szép dolog az, ha az identitását meg tudja őrizni a külföldi magyar, de ha nem tud megélni helyben, akkor azok a területek magyar szempontból kiürülnek. Ezért fontos a gazdasági támogatás. Ez alapvetően a Külügyminisztérium égisze alatt történik, általában az utódállamokkal való megállapodás alapján, valamilyen intézményrendszeren keresztül. A döntést alapvetően az ottani magyar vezetők, illetve az általuk delegált emberek hozzák meg, hogy a gazdasági támogatás hova kerüljön. Egyébként megjegyzem, ez egy tipikus win-win szituáció, mert nyilván jó az ottani magyarságnak, mert a megélhetését jelenti, jó az ott élő, többségi nemzethez tartozónak, mert munkaalkalmat, infrastruktúrabővülést jelent, jó az adott utódállamnak, hiszen végül is pénzinvesztíció történik az adott területbe, ami gazdasági fejlődést eredményez, és jó Magyarországnak, mert végeredményben a magyar gazdaság is bővül ezáltal.

A számok tekintetében ez területenként változik, de átlagban az mondható, hogy minden egyes határon túlon befektetett forint még egy forintot generál helyben, és minden egyes forint legalább 50 fillérnyi GDP-bővülést jelent Magyarországon. Tehát például a legjobban Szerbiában működik ez az együttműködés, és nyilvánvalóan jó a vajdasági magyaroknak, jó a Vajdaságban élő többségi szerbeknek, jó Szerbiának, hiszen investíció történik, és jó Magyarországnak, hiszen a magyar gazdaság bővül.

A negyedik pillér a pártoknak, az etnikai magyar pártoknak a támogatása. Van, hogy ez némelyik utódállamnak nem tetszik, ami egyébként elég furcsa, mert például azt soha nem kritizálta senki - mondok egy példát -, hogy mondjuk 1990 után a Konrad-Adenauer-Stiftung jelentősen támogatta a Kereszténydemokrata Néppártot, érdekes módon ez senkit nem zavart. Akkor miért zavar bárkit az, ha mondjuk, Magyarország, vagy mondjuk, például a Barankovics Alapítvány támogatja, mondjuk, az RMDSZ-t vagy az RMDSZ alapítványát?

Tehát én azt gondolom, evidencia az, hogy akár politikai pártcsaládonként, akár pedig etnikai alapon a pártok az adott törvényeknek, az Európai Unió, Magyarország és az utódállamok törvényeinek megfelelően támogatásban részesül. De mindenesetre a politikai támogatás nyilvánvaló, hiszen egyáltalán nem mindegy, hogy mondjuk, Erdélyben Szatmárnémetinek vagy Marosvásárhelynek magyar polgármestere van-e vagy sem, nem mindegy, hogy bekerül-e a bukaresti parlamentbe, és nem mindegy, hogy kormányon vagyunk-e vagy sem. Tehát ezért természetes a határon túli magyar pártoknak a támogatása.

És miután nem akarom húzni az időt, ezért befejezésül csak annyit mondhatok, hogy a magyar nemzetpolitikáról végső soron a határon túliak állítják ki a bizonyítványt. Azt hiszem, Szent Ágoston, Augustinus mondta a 400-as évek elején, a peláguszi viták idején azt a híres mondatát, hogy „Roma locuta, causa finita.” Tehát Róma szólott, és ezzel az ügy befejezést nyert. Azt gondolom, az a 94 százalék, amivel a határon túli magyarság támogatta a nemzetpolitikánkat, valóban olyan, hogy a határon túli magyarok szólottak, és ezzel az ügy befejezést nyert, hiszen vox populi, vox dei. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen, miniszterjelölt úr. A jegyzőkönyv számára is szeretném mondani, hogy Molnár Zsolt alelnök úr - több bizottság között ingázva - visszatért a bizottsági ülésre. *(Dr. Molnár Zsolt: Mindjárt megint megyek.)* Jakab István, a Ház alelnöke megérkezett a bizottsági ülésre; köszönjük, hogy vidéki programjáról lóhalálában érkezett a miniszterjelölti meghallgatásra. S természetesen további helyettesítések is élnek: a Külügyi bizottság éppen most ülésezik, és odament Zsigmond Barna képviselőtársunk, akit én helyettesíték, most tehát továbbra is heten vagyunk a bizottságban.

Köszönöm szépen előadását miniszterjelölt úrnak. Tisztelettel kérdezem a bizottságot, hogy kinek van véleménye, kérdése, hozzászólása. Tessék parancsolni! *(Senki sem jelentkezik.)* Nincs. Akkor mint elnök... *(Jelzésre:)* Jakab István alelnök úré a szó.

Hozzászólások

JAKAB ISTVÁN (Fidesz): Meg kell törjem a csendet, annál is inkább, igazolásképpen, mert az ausztráliai magyar közösséggel nemrég találkoztam, az Egyesült Államokban élő magyar közösséggel szintén nemrég találkoztam, ez egy hónapon belül volt. Meg kell mondjam, hogy jó volt magyarként érkezni Ausztráliába a magyarokhoz és jó volt az Egyesült Államokba érkezni a magyarokhoz a Hungarian Summitra. A magyarok üdvözlét hozom, és azt tudom mondani, miniszterjelölt úr,

hogy köszönik. *(Dr. Semjén Zsolt: Köszönöm.)* Köszönnek mindent, és menjünk így tovább ezen az úton! Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. *(Jelzésre:)* Szászfalvi László alelnök úr!

SZÁSZFALVI LÁSZLÓ (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Azt gondolom, nincs mit hozzátenni miniszterelnök-helyettes úr előadásához, tájékoztatójához. Én is csak nagyon röviden szeretném megköszönni az eddigi kitartó és határozott munkáját, államtitkár úrét és minden munkatársukét, a munkájukat, szolgálatukat. Azt kívánjuk, hogy folytatása következzen, és további kitartást és sok erőt kívánunk a munkájához, munkájukhoz. *(Dr. Semjén Zsolt: Nagyon szépen köszönjük.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Más hozzászólót nem látok, úgyhogy engedjék meg nekem mint a bizottság elnökének, hogy én is szóljak. Nagyon szépen köszönjük a kiadványt. *(Fölemeli az asztalon előtte fekvő „Cselekvő nemzet” című kötetet.)* Illetve nem is a kiadványt köszönjük a cselekvő nemzetről, ami átöleli az elmúlt 12 év nemzetpolitikáját, hanem köszönettel tartozunk miniszterelnök-helyettes úrnak, államtitkár úrnak, kollégáinknak, köszönettel tartozunk mi magunknak, akik részesei lehettünk ennek az elmúlt 12 évnek mint a bizottság tagjai, hogy ilyen eredményeket értünk el, amiről összegzőként szól ez a kiadvány, amelyben egyébként miniszterelnök úr is az előszóban megszabta azt a feladatot, amiről itt dr. Semjén Zsolt beszélt, ami a nemzetet, a nemzet megmaradását helyezi a fókuszba, és azon belül is minden egyénnek a megtartását. „Minden magyar felelős minden magyarért”, ahogy itt a termünket is díszítő Szabó Dezső-szobor posztamentén olvasható. Tehát köszönjük szépen ezt az elmúlt 12 évet, annak a csodálatos eredményeit. Közös munkánk ez.

Hallhattuk a zászlóshajókat, a Határtalanul! programot, a Kőrösi Csoma Sándor-programot és a többi remek programot, ami aztán évről évre mindig bővült az államtitkárság gondozásában is, meg a kormányzati munkában is. Remélem, hogy ami a járvány alatt kicsit visszaesett, közöttük ezek a programok is, amikor a határokon való átlépés nehezebb volt mind az egyének, mind a közösségek számára, talán a pusztító járványon már túl vagyunk, és újra tudnak indulni ezek a programok, és egyáltalán újra tud éledni a magyar közösségek szervezése. Hál' istennek, annyira sokszínű és sokrétű ma már a kormányzat munkájában vagy a hozzánk kapcsolódó szövetségesek munkájában a nemzetpolitika, amiről itt beszélt Jakab István elnök úr: felé is köszönettel tartozunk, hiszen ebben a nemzetpolitikában például a magyar gazdák, a magyar gazdakörök részt vesznek. Kiemelkedő program a „Magyarok kenyere” program, a búzaösszeöntés, ami ma már Kárpát-medencei méreteket öltött, és rengeteg ilyen dolgot tudnánk sorolni, ami ma a nemzetpolitika és a nemzetegyesítés.

Szijjártó Péter miniszter úr meghallgatásán is fölhoztam azt a két évvel ezelőtt született politikai nyilatkozatot - itt is el fogom mondani -, amelyet a Trianon 100 emlékülés kapcsán fogadtunk el a nemzeti önazonosság védelméről. Azt gondolom, miniszter úr is egyetért azzal, hogy továbbra is ez az egyik fő célkitűzésünk: az önazonosság védelme, amiről mi úgy fogalmaztunk, hogy örökölhessük meg az őseinktől a kultúrát, a nyelvet, a hagyományainkat, adassék meg az a szabadság, hogy ezt tovább tudjuk adni az utódainknak, és hogy a szülőföldön - legyen az most bármelyik része is ennek a Kárpát-medencei magyar világnak - otthonosan érezzék magukat a magyarok, meg tudjanak maradni, boldoguljanak, és hogy ne az legyen egy alapvető emberi jog, hogy onnan el lehessen vándorolni, hanem az legyen alapvető emberi jog, hogy ott meg lehessen maradni. S akkor azt a célt fogalmaztuk meg, hogy ezt majd nemzetközi szintre visszük - Unió, Egyesült Nemzetek Szervezete -, legyen

alapvető jog a szülőföldön való megmaradás. Hát, a körülmények nem kedveznek nekünk, hogy ezt a harcunkat vívjuk, mert egy másmilyen harc van a szomszédban, ez mindent felülír, és a hangsúlyokat más irányba viszi, mint hogy most őshonos nemzeti kisebbségek jogaival foglalkozzunk. *(Dr. Molnár Zsolt távozik az ülésről.)* Bár azt gondolom, a háború, a háború kitörése ennek is rossz irányokat fog szabni. Arra készülhetünk fel, hogy egyszer majd többségi nemzetek úgy fogják értékelni ezt a háborút, hogy kérem, az ukrajnai orosz kisebbség miatt tört ki, tehát azt fogják leszúrni belőle a szomszédaink, hogy kérem szépen, egy őshonos nemzeti kisebbség az nemzetbiztonsági kockázat. Úgyhogy ilyen ellenszélben kell a jövőben szerintem dolgoznunk.

Mi mit tehetünk? Visszük tovább ezeket a sikeres programjainkat. Reméljük, hogy a gazdasági helyzet lesz olyan, hogy ennek az anyagi háttere is meglesz a jövőben. S közben pedig a nemzetközi szintén is folytatnunk kell ezeket a néha hiábavalónak és kilátástalannak tűnő harcainkat és küzdelmeinket - de hát, nem tehetünk másként.

Úgyhogy nagyon szépen köszönjük a munkáját önnek és kollégáinak, a Nemzetpolitikai Államtitkárságnak is. Mi mint szaktanárság itt vagyunk önök mögött mint támogató haderő a magyar Országgyűlésben. Köszönöm szépen. Tisztelettel kérdőzöm, kíván-e reagálni miniszterjelölt úr.

DR. SEMJÉN ZSOLT tárca nélküli miniszterjelölt: Én csak megköszönni tudom.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kérdőzöm a bizottságot, ki az, aki egyetért dr. Semjén Zsolt nemzetpolitikáért, nemzetiségpolitikáért, egyházpolitikáért és egyház-diplomáciáért felelős miniszterré történő kinevezésével. Ki az, aki támogatja? *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. 6 egybehangzó igen szavazattal a bizottság támogatja dr. Semjén Zsolt miniszteri megbízatását. Gratulálunk önnek ehhez. *(Dr. Semjén Zsolt: Köszönöm.)* További jó egészséget kívánunk, kitartást, az Isten áldását a munkájához! Nagyon szépen köszönjük.

Az ülés berekesztése

Köszönöm szépen a részvételt a nemzetiségi szószólóknak és alelnököknek, a bizottság tagjainak, a jelenlévőknek. Köszönöm a részvételüket, a munkájukat. A bizottsági ülést bezárom.

(Az ülés befejezésének időpontja: 14 óra 40 perc)

Pánczél Károly
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Bihariné Zsebők Erika és Prin Andrea